

FEDERICO GARCÍA LORCA

Poetul la New York

Traducere din limba spaniolă
de Marin Mălaicu-Hondrari

Ilustrații
de Fernando Vicente

ART

CUPRINS

I

POEMELE SINGURĂTĂȚII LA COLUMBIA UNIVERSITY

Întoarcerea din plimbare	11
1910	13
Povestea și adunarea celor trei prieteni	15
Copilăria ta la Menton	19

II

NEGRII

Normele și paradisul negrilor.	25
Regele din Harlem	27
Biserica părăsită	35

III

STRĂZI ȘI VISE

Dansul morții	39
Peisaj cu mulțime care vomită	44
Peisaj cu mulțime care urinează	47
Crimă	51
Crăciun pe Hudson	53

Oraș fără somn	56
Panoramă oarbă cu New York	60
Năsterea lui Cristos	62
Aurora	66

IV

POEMELE LACULUI EDEN MILLS

Dublu poem cu lacul Eden	69
Cer viu	73

V

LA CABANA FERMIERULUI

Copilul Stanton	77
Vaca	81
Fetiță înecată în fântână	83

VI

PREFATĂND MOARTEA

Moarte	89
Nocturna golului	90
Peisaj cu două morminte și un câine asirian	95
Ruină	99
Luna și priveliștea insectelor	101

VII

ÎNTOARCERE ÎN ORAŞ

New York	107
Cimitir evreiesc	111
Mic poem infinit	114
Crucificare	117

VIII

DOUĂ ODE

Strigăt către Roma	121
Odă lui Walt Whitman	125

IX

FUGA DIN NEW YORK

Mic vals vienez	133
Vals printre crengi	135

X

POETUL SOSEŞTE LA HAVANA

Cântecul negrilor din Cuba	141
--------------------------------------	-----

I

POEMELE SINGURĂTĂȚII LA COLUMBIA UNIVERSITY

*Furie de culoarea iubirii
Iubire de culoarea uitării.*

Luis Cernuda

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

ÎNTOARCEREA DIN PLIMBARE

A SASINAT de cer,
între formele care tind spre șarpe
și formele care caută cristalul,
îmi voi lăsa părul să crească.

Cu buturugile care nu cântă
și copilul cu față de albuș,

Cu animăluțele cu capul frânt
și apa soioasă a picioarelor uscate.

Cu tot ce înseamnă oboseală, surdo-mut
și fluture înecat în călimară.

Izbindu-se de fața mea, alta-n fiecare zi.
Asasinat de cer!

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

1910
(Interludiu)

OCHII MEI DIN O MIE NOUĂ SUTE ZECE
n-au văzut îngroparea morților,
nici sărbătoarea de cenușă a celui care plânge-n crucea nopții,
nici inima ce tremură-n unghere ca un căluț de mare.

Ochii mei din o mie nouă sute zece
au văzut peretele alb unde urinau fetițele,
botul taurului, ciuperca otrăvitoare
și o lună de neînțeles luminând prin cotloane
feliile de lămâie uscate sub negrul nemilos al sticlelor.

Ochii mei pe coama poneiului,
pe sânul stigmatizat al Santei Rosa adormite,
pe acoperișurile dragostei, cu gemete și mâini răcoroase,
într-o grădină unde pisicile mâncau broaște.

Pod unde praful stătut adună statui și mucegai,
lăzi care ferecă o tacere de crabi devorați
acolo unde visul se izbește de propria-i realitate.
Acolo ochii mei mici.

Nu mă întrebați nimic. Am văzut cum lucrurile
când își cauță matca își întâlnesc propriul vid.
Există o durere a gologorilor în aerul nelocuit
și în ochii mei ființe în haine – nedezbrăcate!

POVESTEASĂ SI ADUNAREA CELOR TREI PRIETENI

E NRIQUE,
Emilio,
Lorenzo,

degerați toți trei:
Enrique de lumea paturilor;
Emilio de lumea ochilor și a mâinilor rănite;
Lorenzo de lumea universităților fără acoperiș.

Lorenzo,
Emilio,
Enrique,

pârjoliți toți trei:
Lorenzo de lumea frunzelor și a bilelor de biliard;
Emilio de lumea săngelui și a boldurilor albe;
Enrique de lumea morților și a ziarelor
abandonate.

Lorenzo,
Emilio,
Enrique,
îngropați toți trei:

Lorenzo în sănul Florei,
Emilio în ginul înțepenit în pahar;
Enrique într-o furnică, în mare și în ochii goi
ai păsărilor.

Lorenzo,
Emilio,
Enrique,
toți trei mi-au încăput pe mâna,.
trei munți din China,
trei umbre de cal,
trei priveliști de zăpadă și o cabană de crini
prin hulubăriile unde luna zace turtită sub cocoș.

Unul
și unul
și unul
toți trei mumificați,
cu muștele iernii,
cu călimările urinate de câini și disprețuite de ciulini,
cu briza care îngheată inima tuturor mamelor,
printre albele ruine ale lui Jupiter unde bețivii se înfruptă din
moarte.

Trei
și doi
și unu,
i-am văzut cum dispar plângând și cântând
printr-un ou de găină,
prin noaptea care-și arăta scheletul de tutun,
prin suferința mea plină de fețe și de tăioasele aşchii de lună,

Respect pentru prin bucuria mea de roți dințate și bice,
prin pieptul meu învolburat de porumbei,
prin moartea mea pustie cu un singur drumeț rătăcit.

Omorâsem cea de-a cincea lună,
iar evantaiele și aplauzele sorbeau apa din fântâni.
Laptele proaspăt și ferecat al lehuzelor
scutura trandafirii cu o prelungă durere albă.
Enrique,
Emilio,
Lorenzo.

Diana e necruțătoare,
dar uneori are sănii înnorăți.
Piatra albă poate pulsa în sâangele cerbului
și cerbul poate visa prin ochii unui cal.

Când s-au scufundat formele pure
sub cri-cri-ul margaretelor,
am înțeles că mă omorâseră.
Au scotocit cafenelele, cimitirele și bisericile,
au deschis butoaiele și dulapurile,
au făcut praf trei schelete ca să le smulgă dinții de aur.
Nu m-au găsit.
Nu m-au găsit?
Nu. Nu m-au găsit.
Dar s-a aflat că a șasea lună a fugit pe râu în sus
și că marea și-a amintit – dintr-o dată! –
numele tuturor înecațiilor săi.